

Нищо не трае тука долу! Занзе паднѣ болна. Въ първитѣ дни на болѣстѣта, като дойде да ме види, оплакваше се отъ тѣжки болѣсти въ главата, плачеше, и не ми истѣлжуваше защо плачеше. Само измѣмрюваше укори противъ любовникътъ си. «Той е единъ злодѣецъ, казваше; нѣ Богъ да го прости!»

Колкото и да ѝ се молихъ да излѣе, както едно врѣме, сърдцето си у моето, не можихъ да разумѣя защо бѣше толко сънаскърбена.

« Утрѣ пакъ ще додж, каза ми една вечеръ; нѣ на другиятъ день кафето ми се донесе отъ майка ѝ, на другитѣ дни отъ секундинитѣ, а Занзе бѣше тежко болна.

Секундинитѣ, съсъ покрити думи, казвахъ ми върху любовта на това момиче работи, отъ които ми настрѣхвахъ коситѣ. Развращение! Може да бѣше клевета. Обаче повѣрувахъ, и се почувствувахъ живо наскърбенъ за една толко съ голѣма злочестина. Искаше ми се обаче да вѣрувамъ, че тѣ се мамятъ.

Слѣдъ единъ мѣсець и повече болѣдуване, горкото момиче заведохъ на село и не го видѣхъ веќе.

Не можъ исказа колко ми бѣше тѣжно за тая загуба. Охъ! колко ми станъ отъ туй самотата по умразна! колко идеята за тая раздѣла ми бѣше по-малко убийствена отъ колкото да мислѣхъ това горко момиче злочесто! Смиляванѣто ѝ за мене е бивало толко съ често, въ злочестията ми, едно сладко утѣшение, а моето не можеше нищо да ѝ помогне! Нѣ тя, не се съмнѣвамъ, ще е била убѣдена, че я уплакувахъ, че нищо не ми струваше да ѝ давамъ, ако бѣше възможно, нѣкое улечение; че не ще прѣставамъ никоги да я благославямъ, и да ѝ желая благополучието.